

DIEŤA
ZMIERENIA

PRÍBEH O ODVÁŽNEJ
LÁSKE K ŽIVOTU

FRANCINE
RIVERSOVÁ

DIEŤA ZMIERENIA

PRÍBEH O ODVÁŽNEJ LÁSKE K ŽIVOTU

FRANCINE
RIVERSOVÁ

Udržme svoju nádej!

HUMANO.SK

Americký originál
(The Atonement Child):

©1997, 2005 by Francine Rivers
Published by Multnomah Books
12265 Oracle Boulevard, Suite 200
Colorado Springs, CO 80921
A division of Random House Inc.

Slovenské vydanie:

©2012 KUMRAN, s. r. o.
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Patrick Frank

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Foto na obálke:

Brand X Pictures/Getty Images

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-34-9

*Všetkým tým, ktoré sužujú
muky spôsobené interrupciou,
a ich rodinám,
ktoré trpia s nimi
potichu a v tajnosti.*

Pod'ťte ku mne všetci,
ktorí sa namáhate a ste pret'ažení,
a ja vás posilním.
Vezmite na seba moje jarmo
a učte sa odo mňa,
lebo som tichý a pokorný srdcom;
a nájdete odpočinok pre svoju dušu.
Moje jarmo je príjemné
a moje bremeno ľahké.

EVANJELIUM
PODEA MATÚŠA 11, 28 – 30

POĎAKOVANIE

Rick, ďakujem ti za stálu podporu počas celého dlhého a citmi mimoriadne naplneného roka. Bez nej, ako aj bez podpory našich detí by som bola knihu už dávno odložila kamsi na policu.

Úprimnú vďaku vyjadrujem ženám, ktoré sa so mnou podelili o vlastné skúsenosti s potratom. Ježiš vzdialil od nás naše neprávosti, ako je vzdialený východ od západu. Všetky vás mám veľmi rada.

Donna Cornellová, si zázrak. Ty a všetci muži aj ženy, ktorí zadarmo pracujete pre Poradenské centrum pre problémy s tehotenstvom, máte otvorené srdcia. Ježišova láska z vás vyžaruje, keď sa denne prihovárate tým ženám, čo sa ocitli v krízových tehotenstvách a ktoré sužujú muky spôsobené interrupciami a krvismilstvom. Modlím sa, aby vaša pomoc obsiahla celú krajinu a dostala sa k miliónom mužov a žien, ktorí trpia potichu a v tajnosti.

Diane Naberová, ďakujem ti, že som sa mohla podieľať na tvojej radosi a na zázraku pôrodu. Moje deti sú už takmer dospelé a ja som čiastočne zabudla na úžasný zážitok z pôrodu. Tí, pri ktorých stojíš, sú skutočne požehnaní.

Zároveň sa chcem poďakovať Lee Ezellovej, že strávila so mnou časť svojho vzácneho času a podelila sa so mnou o svoje skúsenosti a myšlienky. Odporúčam jej knihu *Chýbajúci kúsok* (Missing Piece). Takisto ďakujem Lisse Hallsovej-Johnsonovej za informácie, ktoré zozbierala pri písaní románu *Inej voľby niet* (No other choice). Nech vám obom Boh žehná v práci.

Peggy, Leilani, Karen – niet slov, ktoré by vyjadrili moju vďaku za vaše rady a modlitby. Bez vás by som túto knihu nebola mohla dokončiť. A Rick Hahn, aj vám ďakujem za radu a trpezlivosť. Koľkokrát som sa na vás obracala, aby ste mi vysvetlili Bibliu, prípadne mi odvetili na otázku: „A to sa kde nachádza?“ Ďalej ostávate mužom podľa Božieho srdca a požehnaním pre celú našu cirkevnú rodinu.

Všetkým v Tyndale House ďakujem za neutíchajúcu podporu a radu. Len aby všetko, čo robíme, bolo v mene Pána.

Bol studený januárový večer, keď sa stalo to nepredstaviteľné, nepochopiteľné.

Večer sa začal ako obyčajne. Dynah Careyová podávala večeru v Stanton Manore, domove dôchodcov, zriadenom pre middletonských mestských zamestnancov. Mala rada svoju prácu, nadšene sa porozprávala so staršími mužmi a ženami, ktorí schádzali zo svojich malých bytov na spoločnú večeru do reštaurácie v suteréne. Sally Wentworthová bola vynikajúca kuchárka a zostavovala pestrý jedálny lístok. Za päť mesiacov služby sa jej doniesla do uší jediná výčitka – vraj koľko jedla ostáva nazvyš. Väčšina obyvateľov Manoru zažila voľakedy roky hospodárskej krízy a neznášala pohľad na zbytočné plytvanie.

Všetci už odišli, len pán Packard pomaličky popíjal bezkofeínovú kávu.

„Ešte stále máte auto v servise, Dynah?“

„Áno, pane. Čakajú na nejakú súčiastku.“

„Myslel som, že ste ho mali mať hotové už včera.“

„Zrejme sa s niečím ešte zdržali,“ pokrčila plecami. Nerobila si pre to starosti.

„Príde ten váš mládenec večer po vás?“ zaujímal sa a sledoval Dynah, ako dopĺňa soľničky.

Usmiala sa naňho a prešla k ďalšiemu stolu. „Nie, dnes nepríde, pán Packard. Vedie hodinu štúdia Bible.“

„Možno by vás mohla vziať domov Sally.“

„K autobusovej zastávke to nie je ďaleko.“

„Prinajmenšom pol druhu kilometra a také pekné dievča ako vy by nemalo chodiť potme samo.“

„Ja si vždy dávam pozor.“

„Dávať si pozor v dnešných časoch nestačí. Dejú sa strašné veci, preto už noviny ani radšej nečítam. Boli časy, keď ste mohli bez obavy prejsť z jedného konca mesta na druhý.“ Smutne pokrútil hlavou. „Dnes je mesto také obrovské, že človek vlastne nikoho nepozná. Ľudia prichádzajú a odchádzajú. Ani neviete, kto býva vedľa vás. Či Pollyanna, alebo Samov syn. Domy sa ťahajú všetkými smermi a niet plánu, podľa ktorého by sa dalo orientovať. Pamätám sa, keď som bol chlapec, poznal som všetkých. Dvere sme nezamykali. Vôbec sme sa nemuseli báť. Nevieť, čo to svet dnes vyvádza. Som rád, že sa už blíži môj koniec. Keď som vyrastal, sedávali sme na verande a zhovárali sme sa. Poprichádzali susedia a pili sme citrónádu. To boli dobré časy. Teraz nikto nemá na nič čas. Dnes už dokonca ani nestavajú verandy na domoch. Všetci trčia doma a pozerajú televíziu, veľa toho nenarozprávajú.“

Dynah pristúpila k nemu bližšie, dojatá bolesťou zo samoty, ktorá zaznievala z jeho slov i hlasu. Nenariekal. Žialil. Žena mu zomrela pred štyrmi mesiacmi. Príbuzní sa poschádzali na pohreb z rozličných kútov krajiny, no potom sa zasa rozprchli po celých Spojených štátoch. Jeho dvaja synovia žili na západnom pobreží, nemohli za ním často dochádzať. Dcéra bývala síce až v Indiane, no telefonovala mu každú nedeľu. Nedele bývali pre pána Packarda dobré dni.

Dnes bola streda.

„Chýba mi moja Prieskumníčka,“ povedal potichu. Túžobne sa usmial. „Fredu som volal ‚Prieskumníčka‘.“

Pán Packard porozprával Dynah, ako prišiel k tej prezývke hneď po druhej svetovej vojne. Bojoval v Tichomorí, no po dvoch rokoch ho odvelili. Skončil v poľnej nemocnici, kde strávil tri mesiace, až ho napokon poslali za hranice Spojených štátov. „Kým som bol preč, Freda mi porodila syna a začala pracovať na čiastočný úväzok. Keď môj otec ochorel na rakovinu, nechala to, nahradila otca a pomáhala mojej mame viesť obchod s potravinami. Moja Freda bola vojačkou na domácom fronte.“ Jeho tvár zmäkla pri spomienkach a v očiach sa mu zaleskli slzy. „Tak som ju nazval ‚Fredou Prieskumníčkou‘, a to jej sedelo.“

„Musíme už zatvoriť, Dynah!“ zavolala spoza pultu Sally. Povedala to dost nahlas, takže to úbožiak Packard dobre počul. Dynah sa mu zahľadela do tváre a chcelo sa jej plakať.

Starký sa dovtíпил a vstal. „Dnes sa každý len ponáhľa,“ zahundral

smerom ku kuchynským dverám. Potom opäť pozrel na ňu. „Dobru noc, Dynah. Dajte si večer pozor.“

„Dám,“ povedala s milým úsmevom a jemne sa dotkla jeho pleca, keď prechádzal okolo nej. „Nerobte si starosti.“

Juan García začal vykladať prevrátené stoličky na stoly. Dynah pozbierala šálku, tanierik a lyžičku po pánu Packardovi a pozorovala, ako namáhavo kráča cez miestnosť. Artritída mu znovu robila ťažkosti.

„Nemala som v úmysle prerušiť váš rozhovor,“ poznamenala Sally, keď Dynah uložila riad do veľkej elektrickej umývačky a stiahla dvierka. „Niektorí z týchto starcov rozprávajú toľko, až z toho môže človek ošedivieť.“ Zvesila sveter z háčika na stene. „Jednoducho nemajú kam ísť, nemajú čo robiť.“

„Chýba mu žena,“ objasnila Dynah a premýšľala o Packardovom návrhu, aby požiadala Sally, či by ju nezviezla.

„Viem, aj mne chýba muž. I deti. Aj tebe chýba tvoj pekný snúbenec.“ Hodila na pult tašku, ktorú nosila na pleci, a obliekla si sveter aj vetrovku s kapucňou. „Ako Scarlett O’Harová vždy vravievala, aj zajtra je deň.“ Prehodila si tašku cez plece, nahlas pozdravila a ponáhľala sa k zadnému vchodu.

Sally pôsobila tak uponáhľane, že Dynah ju nechcela zdržiavať. Napokon, k zastávke nebolo až tak ďaleko a cestu osvetľovalo plno svetiel. Zo skladu si vzala plecniak, vyzula si biele topánky s gumenými podrážkami a obula si zimné čížmy. Topánky si zbalila do batoha a rozlúčila sa s Juanom. Prešla cez jedáleň a vykročila po chodbe, ktorej dverami sa dostala na parkovisko za budovou. Sally už na noc všetko pozhasínala. Vpredu sliepňali len slabé bezpečnostné svetlá a zozadu sa odrážala žiara stropných svetidiel, pretože Juan sa práve chystal umyť a vyleštiť podlahu.

Dynah si natiahla vetrovku a zamierila k zadným dverám.

Myšlienka, že by sa mala báť, jej dosiaľ ani raz nezišla na um. Manor nepripomínal miesto zločinu. Najhoršie, čo sa tam zatiaľ prihodilo, bolo, keď pred tromi mesiacmi ktosi počmáral stenu grafitmi. Nasledujúce popoludnie správca zatrel obrovské písmená i číslice a polícia zhustila interval večerných hliadok policajných vozidiel. Vandali sa viac nevrátili.

Dynah odsunula dvere a vyšla von. Vzduch bol krištáľovo čistý. Sneh z minulého týždňa stvrdol a bol špinavý. V tichu večera vydychovala z úst biele obláčiky pary. Počula, ako za ňou cvakla zámka, a trochu ju striaslo. Zazipsovala si vetrovku až po krk a rozhliadla sa. Možno ju

znervóznilo práve varovanie pána Packarda. Nič iné ju totiž nemalo prečo rozrušiť. Bol večer ako každý iný, o nič tmavší, o nič studenší.

Keď kráčala po rampe pre invalidné vozíky, všade okolo nej sa mihali samé tiene, ale nič neznáme ani desivé. Rozhodla sa pre zvyčajnú cestu cez zadné parkovisko k Maple Street. K Mainu to bolo len zopár blokov, potom osem ďalších k Sycamoru a ešte zopár k Šestnásťtej ulici, kde obyčajne chytila autobus. Trvalo jej iba pätnásť minút, kým sa dostala k zastávke na Hendersonovej triede. Odtiaľ to bolo sedem blokov do internátu.

Dynah sa pozrela na hodinky. Dvadsaťjeden tridsať. Jej spolubývajúca Janet Wellsová sa dnes zdrží v študovni. Janet si vždy nechávala všetko na poslednú chvíľu, no napriek tomu urobila každú skúšku na výbornú. Dynah sa v duchu usmiala a želala si, aby bola rovnako úspešná. Sama musela húževnato študovať, aby dosiahla dostatočne vysoký priemer známok na udržanie štipendia.

Cestou sa trochu uvoľnila a tešila sa z čistého zimného večera. Odjakživa mala rada túto ulicu s domami z konca minulého storočia. Predstavovala si, ako ľudia voľakedy sedávali v lete na verandách pred domami a popíjali citrónádu, presne tak, ako si to pamätal pán Packard. Ako scény vyňaté z nejakého filmu. Bol to život vzdialený od toho, aký prežívala na Ocean Avenue v San Franciscu – a napriek tomu veľmi podobný.

Pri spomínaní na detstvo si uvedomila, ako ju rodičia ochraňovali a izolovali vzdelávaním domácimi učiteľmi. V mnohých smeroch však viedla idylický život, popretkávaný málom nepríjemných zážitkov. Pravdaže, boli časy, keď veľmi túžila poznať, čo sa skrýva za bariérou, ktorú okolo nej postavili rodičia. Keď sa ich na to spýtala, uspokojila sa s ich vysvetlením. Milovala ich a priveľmi si ich vážila, aby im robila niečo naprotiveň.

Jej matka s otcom boli odjakživa kresťania. Nepamätala si jediný raz, že by vynechali návštevu kostola alebo sa nezúčastnili na nejakej akcii cirkevného spoločenstva. Matka spievala v zbere a viedla nedeľné predpoludňajšie biblické štúdium. Dynah vyrástla obklopená láskou, rodičia chránili a viedli každý jej krok až po bránu Univerzity nového života. A teraz sa zdalo, že jej život bude pokračovať rovnakým spôsobom vo zväzku s Ethanom Goodsonom Turnerom.

Nesťažujem sa, Bože. Som vďačná, taká vďačná. Obdaril si ma rodičmi a mužom, za ktorého sa čoskoro vydám. Všade, kam sa pozriem, vidím tvoju milosť. Svet je nádherné miesto až po najvyššie hviezdy na nebi.

Bože, mohol by si obšťastniť úbohého starého pána Packarda troškou viery a radosti, akú ja pociťujem? Potrebuje ťa. Aj Sally, Bože. Sústavne sa čertí a náhlí. Prežíva málo radosti vo svojom živote. Juan dnes večer povedal, že jedno z jeho detí je choré, Otče. Pedro, ten maličký. Juan si nemôže dovoliť poistenie a...

Popri nej pomaly prešlo auto.

Dynah si stihla všimnúť massachusettskú značku, skôr než znova zrýchľilo. Červené koncové svetlá svietili na ňu s ťa pár červených očí, ako sa dodávka vzdialovala po ulici, a potom zapískali pneumatiky, keď odbočovala na Sycamore. Mierne zvrátila čelo a pozorovala, ako sa vozidlo stráca z dohľadu.

Zvláštne.

Myšlienky sa jej opäť rozptýlili, keď ešte pomalším krokom prechádzala popri obľúbenom dome. Len dva vchody od Sycamoru stálo veľké viktoriánske sídlo s verandou okolo prednej časti domu. Za nottinghamskými čipkovými záclonami sa svietilo. Vchodové dvere boli z ťažkého mahagónu s malými sklenenými okienkami, zaliatymi do olova, a farebným sklom navrchu. Jeho vzor pripomínal slnečné lúče zlatej a žltej farby.

Nebolo by zle bývať vo veľkom dome na menej frekventovanej ulici, s upraveným trávnikom, kvetinovou predzáhradkou a vzadu s dvorom, na ktorom by bola hojdačka i pieskovisko pre deti. Ethanovi zrejme ponúknú kostol vo veľkom meste, napríklad v Los Angeles alebo New Yorku. Muž s jeho kazateľskými schopnosťami pravdepodobne neskončí v malom univerzitnom mestečku na strednom západe. Nedokázala si predstaviť, že mladík ako Ethan by sa dvakrát na ňu pozrel, nieto do nej ešte zamiloval a požiadal ju o ruku. Povedal, že v deň, keď sa s ňou zoznámil, vedel, že Boh ju mienil urobiť jeho ženou.

Nebola by sa s ním vôbec stretla, keby jej rodičia netrvali na tom, že si má ísť obzrieť Univerzitu nového života. Vtedy už bola rozhodnutá, že pôjde študovať do Kalifornie. Keď spomenuli Univerzitu nového života, odmietla s tvrdením, že peniaze navyše a vzdialenosť nestoja za to. Presvedčali ju, že po prvé s tým rátali a po druhé by to bolo pre ňu dobre. Chceli, aby sa osamostatnila, a škola v Illinois jej mala pomôcť, aby to dokázala. Okrem toho mala také dobré známky, že by mohla dostať štipendium.

Dynah sa teraz nad tým pousmiala. Jej rodičia neboli veľmi rozhodní v tom, čo chceli, aby dosiahla. Matka schválne porozhľadzovala po dome informačné brožúry o dvanástich cirkevných univerzitách, aby vzbudila jej zvedavosť. Každá sa nachádzala na nádhernom idylickom

mieste s veľkými plochami trávnikov, ktoré lemovali upravené záhradky. Univerzitu nového života tvorilo nádvorie so šiestimi majestátnymi tehlovými stavbami, podopretými bielymi stĺpmi, pričom dve smerovali na východ, dve na západ, jedna na sever a kostol na juh. Ale to, čo sa Dynah najviac pozdávalo, boli krásne mladé usmievavé tváre študentov.

Nebolo sporu o tom, že vyštuduje na cirkevnej univerzite. Kde sa dalo lepšie naučiť, ako slúžiť Bohu, než v prostredí upriamenom na Krista? Ale stredný západ sa jej zdal natoľko vzdialený od domu, že túto možnosť zavrhla.

Počas písania záverečnej práce v poslednom ročníku štúdia na strednej škole rozoslala tucet žiadostí a vrátil sa jej rovnaký počet kladných odpovedí. Z nich vybrala štyri, pričom vylúčila všetky za hranicami štátu. Otec navrhol, aby si s mamou urobila výlet do južnej Kalifornie a navštívila tam tri tamojšie vysoké školy. Po tom, ako si prezrela školu v San José, skontaktovala sa s ostatnými a dohovorila si schôdzky s dekanmi, aby sa poinformovala o študijných programoch a štipendiách. Kým bola preč, jej otec sa spojil so štyrmi univerzitami, ktoré pokladal za „dost' dobré“ pre svoju dcéru. Jedna sa nachádzala v Pensylvánii, druhá v Indiane a dve ďalšie v Illinoise. Jedna z nich poslala video. Dve si ju pozvali na pohovor o škole, aktivitách i učebnom pláne. Posledná bola Univerzita nového života. Poslala jej zoznam prednášok a pozvánku, aby prišla a na vlastné oči sa presvedčila, čo jej môžu ponúknuť.

Považovala to za nezmyselné a zbytočné mňanie rodičovských peňazí, no jej otec trval na tom, aby sa ta šla pozrieť.

Po prvý raz sa vybrala niekam bez rodičov či priateľov z cirkevného spoločenstva. Škola sa však o všetko postarala dopredu, takže mala istotu, že dlho neostane odkázaná sama na seba. Na letisku ju vyzdvihne nejaký študent a odvedie do univerzitného areálu, kde stráví dva dni s osobným sprievodcom.

Dynah sa usmiala pri spomienke na to, ako zareagovala, keď po prvý raz zbadala Ethana s tabuľkou, na ktorej bolo napísané jej meno. Pomyslela si, že je to najkrajší mladý muž, akého kedy videla. Mama jej vravela, že univerzita zrejme vyšle nejakého pekného mladíka, aby ju odviezol. Nečakala však, že by to mohol byť až taký krásavec ako vystrihnutý z filmu. Celkom ju to zmiatlo a zo začiatku mlčala ani zarezaná, no asi v polovici cesty ju zbavil rozpakov natoľko, že mu porozprávala o živote na Ocean Avenue. Na konci výletu jej už bolo úplne jasné, že Ethan nielen dobre vyzerá, ale v skutočnosti aj je dobrý.

Úprimne miloval Boha, usiloval sa, aby sa z neho stal dobrý Boží služobník, a túžil po kňazskom povolání.

„Môj otec je pastor a jeho bol tiež,“ zveril sa jej. „A môj prastarý otec bol potulný kazateľ, ktorý chodil po okrese a hlásal evanjelium. Chcem kráčať v ich šľapajach.“

Kým došli k tehlovému oblúku vedúcemu do univerziténeho areálu, bola presvedčená, že Ethan Goodson Turner sa stane druhým Billym Grahamom.

Po príchode do dievčenského internátu ju Ethan predstavil Charlotte Halovej, študentke hudby z Alabamy. Bola to dievčina plná života s južanským šarmom a pohostinnosťou. Ako staršia študentka, ktorá mala končiť v júni, si už naplánovala, že sa so skupinou misionárov vyberie do Mexika a tam bude šíriť evanjelium prostredníctvom hudby a dramatického umenia.

Nasledujúce dva dni strávila prehliadkou areálu školy, najmä sa zamerala na odbory, ktoré ju najväčšími zaujímali: hudbu a vzdelávanie. Dozvedela sa o rozličných študijných programoch, štipendiách i aktivitách a zoznámila sa s desiatkami ľudí. Charlotte zjavne poznala každého a všetkým Dynah predstavila. Zoznámila sa s profesormi aj študentmi, dekanmi, vedúcim kníhkupectva, ba dokonca i s dvoma záhradníkmi, ktorí sa starali o park a záhrady. Dynah sa tešila z každej minúty pobytu.

V sobotu večer, na jej prekvapenie i potešenie, sa k nim pridal Ethan na večeru v spoločnej jedálni. Začervenala sa, keď si prisadol. Zdržal sa, až kým neprišlo za ním jedno dievča, ktoré sa ho spýtalo, či sa zúčastní na večernom biblickom štúdiu.

„Polovica tunajších dievčat sníva o tom, aby sa mohla zaňho vydat,“ poznamenala Charlotte, sprevádzajúc ho pohľadom.

„Ani sa nečudujem,“ povedala Dynah a hneď si spomenula, aké rozpaky sa jej zmocnili, keď práve o tom istom snívala počas cesty z letiska.

Charlotte sa jej pozrela priamo do očí a usmiala sa: „Mala by si sa sem vrátiť. Na budúci rok bude vo vyššom ročníku.“

Vôbec sa nepretvarovala. „Myslíš, že by som mohla rozšíriť rady jeho obdivovateľiek?“

Charlotte sa zasmiala. Po tomto rozhovore už viac Ethana nespomenula, ale bolo jasné, že s najlepším úmyslom ju podnietila, aby o tom premýšľala.

Neboli na internáte ešte ani štvrt'hodinu, keď Ethan zavola.

Oznámil Dynah, že ju vyzdvihne a vezme na letisko. Podľakovala sa mu a prisľúbila, že ho bude čakať. Do rána sa Dynah rozhodla, že sa kvôli Ethanovi na túto univerzitu nevráti. Keď sa doňho zbláznila po takom krátkom čase, bolo jej jasné, že by strmhlav vhupla do osídél lásky, keby ho videla celý rok každý deň. A univerzitný areál nebol až taký veľký, aby sa mu mohla vyhýbať. Nie, nechcela sa stať jednou z mnohých a živiť sa falošnou nádejou, že si vyberie práve ju.

Teraz sa usmievala, keď si na to spomenula, a bruškom palca nahmatala snubný prsteň od Ethana. Cestou nazad do O'Hare bola veľmi nervózna. Ethanovi povedala, aby ju vysadil niekde pred letiskom Delta, on však trval na tom, že ju odprevadí až dovnútra. Zaparkoval, vzal jej veci a šiel s ňou dnu. Vnútri stál vedľa nej v rade, kým čakala na palubný lístok. Potom si sadol vedľa nej v čakacej hale. Celkom bola z neho vykoľajená, že by najradšej zaliezla pod sedadlo.

„Viem, že som toho veľa zo sveta nevidela, Ethan, ale opatrovateľku nepotrebujem,“ pokúšala sa žartom nadľahčiť jeho starostlivosť.

„Ja viem,“ povedal potichu.

„Nepotrebujem ani osobného strážcu.“

Pozrel sa na ňu a ona sa cítila hlúpo a mlado, primladá preňho. Z jeho očí vybadala taký hlboký záujem, až jej tvár zalial rumenec.

„Vráť sa sem, Dynah.“

Znelo to ako príkaz. Usmiala sa. „Máš predpísaný počet tých, o ktorých sa máš starať?“

„Boh ťa tu chce.“

Znelo to tak presvedčivo, tak isto, že sa ho musela opýtať: „Odkiaľ to vieš?“ Ak by ju predsa Boh tam chcel, bol by jej to povedal.

„Jednoducho to viem, Dynah. Viem to od chvíle, čo som ťa uvidel.“

Pozrela do jeho belasých očí a rozhodla sa, že sa bude zaoberať v duchu tým, čo povedal. V skutočnosti mu chcela uveriť. Túžila znova uvidieť Ethana Turnera a myšlienka, že on si želá to isté, ju len väčšmi vyburcovala.

„Budeš sa za to modliť?“

Prikývla, no vedela, že urobí ešte aj čosi iné.

Celú jar ani leto nepočula nič o Ethanovi, ale päť minút po tom, ako na jeseň vošla do telocvične, aby sa zaregistrovala, podišiel k nej a položil jej ruku na plece, akoby si na ňu uplatňoval na verejnosti nárok. Ako prvého jej predstavil Josepha Guilierna, najlepšieho kamaráta a spolubývajúceho.

Joe ju prekvapil. Nepôsobil dojmom, že by patril medzi študentov Univerzity nového života, skôr jej pripomínal niektorého z mladíkov,

akých vídavala, keď si s rodičmi vyšla do San Francisca. Starší od Ethana, ani nie tak vekom, ako skôr svetáckymi skúsenosťami, vysoký, s tmavými očami a svalnatou postavou skutočne vyzeral, akoby ho zocelila ulica.

„Nečudujem sa,“ úsečne poznamenal Joe a podal jej ruku. S úsmevom jej pevne stisol prsty. O tri mesiace, keď si navliekala na prst Ethanov snubný prsteň, jej Joe prezradil, že v deň, keď sa Ethan vrátil z letiska, kam ju odviezol, vyhlásil, že stretol dievča, s ktorým sa ožení.

„Spýtal som sa ho, či to konzultoval s Bohom, a Ethan odvetil, že mu ťa poslal sám Boh.“

Dynah sa znovu usmiala ako vtedy, keď jej to Joe povedal prvý raz, a práve v tej chvíli dorazila na roh Šestnástej ulice. Nechala svoju myseľ nadnášať sa v ružových oblakoch. Ethan mal pre nich vysnívanú nádhernú budúcnosť.

Koncom tohto roka končí s vyznamenaním. Dekana Abernathyho nadchla jeho práca a nahováral ho, aby pokračoval v štúdiu a získal titul magistra. Dokonca mu už vybavil v jednom z miestnych kostolov čiastočný úväzok. Aj Dynah bude môcť dokončiť štúdium. Ethan neoblomne trval na tom, aby doštudovala, lebo bol presvedčený, že jej štúdium hudby a nižšieho teologického vzdelania by mu veľmi pomohlo pri vykonávaní kňazského povolania.

Cítla sa veľmi šťastná. Oboch by spájala spoločná práca na Božiu slávu. Čo viac si mohla želať?

Ach, Bože, si ku mne taký dobrý. Urobím pre teba hocičo. Všetko, čím som, všetko, čím som kedy túžila byť, je od teba, Otče. Nalož so mnou podľa vlastného uváženia.

Do Dynahinej tesnej blízkosti zatiahlo auto a spomalilo natoľko, až zladilo svoj chod s jej chôdzou. Srdce jej mierne zovrelo, keď si uvedomila, že za volantom sedí ten istý človek ako na Maple Street. Znervóznela, keď sa spustilo okienko a odhmotnený mužský hlas sa opýtal: „Idete do univerziténeho areálu, slečna?“

„Áno,“ odvetila skôr, než o tom vôbec popremýšľala.

„Môžem vás odviezť?“

„Nie, ďakujem.“

„Aj ja ta idem. Navštíviť brata. Bohužiaľ, zablúdil som. Prvý raz som v meste. Býva pri hlavnej bráne areálu.“

Vydýchla si a pristúpila k autu bližšie. Zohla sa a rukou ukázala: „Choďte asi pol druhu kilometra k Hendersonovej triede, potom zabočte doprava. Pokračujte ďalej a prídete rovno tam. Je to blok hneď za mestským parkom.“

Nevidela mužovi do tváre.

„Keby som vás odviezol, mohli by ste mi to ukázať.“

Premkla ju zvláštna predtucha. „Nie, ďakujem,“ zopakovala zdvorilo a odstúpila o krok dozadu. Nechcela muža uraziť. Akú výhovorku na ospravedlnenie by mu mohla ponúknuť? Pozrela sa na zastávku autobusu pred sebou, kde sedela nejaká žena, a hneď mala poruke jednu. „Mám stretnutie s priateľkou.“

„Chápem. Ďakujem, že ste mi ukázali cestu,“ povedal muž hlasom, ktorý už neznel tak priateľsky. Okno sa so bzukotom zavrelo. Ako sa auto rozbiehalo po Šestnástej, všimla si, že malo tú istú massachusettskú značku. Dve červené koncové svetlá civeli na ňu, keď vozidlo prechádzalo okolo autobusovej zastávky.

Striaslo ju, no pokračovala ďalej. Na lavičke spoznala sedieť čašníčku. „Ahoj, Martha. Ako sa cítiš dnes večer?“

„Ktovieako dobre nie. Nohy ma bolia na smrť. Tuším ťa chcel ktosi odviezť.“

„Ani nie. Len zablúdil.“

„Isteže. To vraví on.“

„Hľadal univerzitné mestečko.“

„Predpokladám, že si mu povedala, kadiaľ má ísť.“

„Ukázala som mu, ktorým smerom.“

Martha sa zasmiala. „Som presvedčená, že si ho neposlala tam, kam by som ho bola poslala ja.“

Rozprávali sa o práci, až kým neprišiel autobus. Martha nastúpila prvá a posunula sa na zvyčajné miesto vzadu, kde si mohla v pokoji dočítať zamilovaný román. Dynah sa usadila vpredu, šikmo od vodiča.

Hneď v prvý deň jazdy autobusom si všimla špendlíky na chlopni Charlesovho elegantného saka rovnošaty. Keď sa ho opýtala, na čo ich má, odvetil, že jeden značí päť rokov jazdy bez nehody. Po niekoľkých týždňoch jazdy s Charlesom zašla Dynah do obchodu s trofejami a dala preňho urobiť medailu s nápisom: Za statočnú službu preukázanú Middletonu sa Charlesovi Bookerovi Washingtonovi udeľuje titul zaslužilý vodič. Rozosmial sa, keď ju otvoril, no teraz sa hrdo skvela vpredu autobusu vedľa tabuľky s nápisom: Zákaz fajčenia.

„Ako sa máte, Charlie?“

Usmial sa a stlačením gombíka zatvoril dvere. „Fajn, keď si tu so mnou. Včera večer mi chýbal tvoj žiarivý úsmev.“

„Ethan prišiel po mňa.“

„Už jazdí na cadillacu?“

Zasmiala sa. „Nie, pane. Ešte stále má svoj buick.“ Naklonila sa dopredu a ruky si položila na kovové zábradlie.

Charlie prikývol. „Len čo bude mať svoju kongregáciu, dostane cadillac. Nedovoľíme, aby naši kazatelia jazdili na niečom inom. Postaráme sa o nich.“

„Všimla som si.“ Keď šla s Charliem do kostola, zbadala nový hnedý cadillac zaparkovaný na mieste vyhradenom pre pastora. Na bohoslužbe sa tak dobre cítila, že požiadala Ethana, aby ta šiel spolu s ňou. Urobil to zdráhavo raz, ale po druhýkrát ju odmietol znova sprevádzať. Povedal, že na jeho vkus bola bohoslužba príliš hlučná. Necítil sa príjemne pri hlasnej gospelovej hudbe, rozliehajúcej sa z chóru, a nepáčilo sa mu, že členovia kongregácie trúsili poznámky počas kňazovej kázne.

„Bolo to neúctivé.“

Dynah nič podobné nevyrušovalo, aj keď táto bohoslužba sa veľmi odlišovala od tej, na akú bola zvyknutá. V tom kostole cítila prítomnosť Ducha Svätého. Príslušníci tejto komunity oslavovali lásku k Bohu a sebe navzájom. Páčilo sa jej to. Niečo sa jej tam dotklo. Pastor kázal priamo z Božieho slova a ľudia si boli istí, že vie, že jeho slová do nich prenikajú. Dynah vôbec nepolemizovala s Ethanovým kritickým hodnotením. Skoro pochopila, že Ethan vníma svoje poslanie ako duchovný vodca ich vzťah k srdcu. Vedela, že ho vychovávali v konzervatívnom duchu, kde sa zanietenosť prejavovala iným spôsobom. Jeho rodičia, podobne ako jej matka a otec, sa aktívne zapájali do činnosti cirkevného spoločenstva a dobročinných akcií.

S Charliem sa rozprávali o všetkom možnom. Na middletonskej mestskej linke jazdieval od čias, keď sa Dynah narodila, a veľmi veľa sa naučil o ľudskej povahe. Celkom rád sa podelil o svoje skúsenosti.

Dnes večer chodil Dynah po rozume pán Packard.

„Poznám Packardovcov,“ povedal Charlie. „Každý utorok nastúpili do autobusu a odviezli sa na konečnú. Boli to dobrí ľudia. Dočítal som sa, že pani Packardová zomrela. To je škoda. Bola to veľmi milá pani.“

„Možno by som mu mala povedať, že vám chýba jeho spoločnosť.“

„Dobre, urob to. Hádám za ním aj sám zájdem. Možno by sa nám mohlo podariť vytiahnuť ho z bytu medzi ľuďmi.“ Zatiahol autobus tesne k obrubníku a spomalil, až zastal na rohu Hendersonovej triedy.

„Ďakujem, Charlie.“

„Daj si na seba pozor, dievča.“

„Dám.“

„Odkáž Packardovi, že som preňho rezervoval predné sedadlo,“

povedal a stlačil gombík. Dvere sa so svišťaním zatvorili a Charlie jej zamával cez sklo.

Dynah mu odkývala a sledovala, ako sa autobus pohol od obrubníka. Napravila si remeň batoha na pleci a vykročila smerom k univerzitnému areálu.

Hendersonova trieda bola pekná dlhá ulica so starými javormi a krásnymi tehlovými domami so zasneženými trávnikmi. V mestskom parku, ktorý sa rozprestieral o blok južnejšie od univerzitného areálu, sa nachádzala malá budova kultúrneho strediska, ktorú využívali študenti pracujúci ako mládežnícki inštruktori a učitelia. O dva roky tam bude pracovať aj ona. Stredisko poskytovalo prístrešie v predpoludňajších hodinách dennej predškolskej príprave a popoludní slúžilo na rozličné mládežnícke aktivity každý deň v týždni okrem nedele, keď sa všetko v meste zatváralo kvôli pobožnostiam. Len niekoľko predajní, zväčša s celoštátnou pôsobnosťou, ostávalo otvorených.

Keď sa Dynah priblížila k parku, na chvíľu zamračene zastala. Na druhej strane cesty stálo auto s massachusettskou značkou, parkovalo vedľa príjazdovej cesty, vydláždenej mačacími hlavami, pod baldachýnom konárov, ktoré na zimu zhodili lístie. So strachom nazrela do vozidla a s úľavou zistila, že nikto nesedí za volantom. Ten chlap zrejme napokon našiel svojho brata. Vravel, že býva tesne pri univerzitnom areáli.

Vtom zapraskala vetvička po jej pravicu a ňou myklo. Obzrela sa a uvidela, že sa k nej približuje vysoká tmavá postava. Bol to muž.

Inštinkt ju nabádal: *Bež!*, ale Dynah od prekvapenia zaváhala. Po chvíli už vedela, že urobila zásadnú chybu. Pár sekúnd stačilo, aby sa jej ten chlap zmocnil.

V stredu 8. januára o 22:37 prevzala Purdy Whitehallová na middletonskej policajnej stanici telefonát. Mala za sebou pokojný večer, počas ktorého sa ozval iba jeden občan so sťažnosťou na rušenie verejného pokoja. Vyšetroval to seržant Don Ferguson, ktorý sa len pred pár minútami vrátil s tým, že ide o skupinu nostalgicky naladených štyridsiatnikov, ktorí vyspevovali Elvisove piesne.

Tento telefonát bol však iný.

„V parku niekto kričí o pomoc!“ ozval sa zo slúchadla vyplašený ženský hlas. „Pošlite sem niekoho, prosím! Voľakomu ide o život!“

Na monitore počítača sa objavilo číslo volajúcej aj s presnou adresou.

Hendersonova trieda. Purdy s nacvičeným pokojom ženu ubezpečila, že pomoc je na ceste, a prerušila hovor, aby sa mohla spojiť s hliadkovými vozidlami.

Frank Lawson práve zastavoval pred bufetom Ernie's Diner, aby si konečne urobil prestávku na kávu, ktorú tak veľmi potreboval. Kým však stihol vystúpiť, vysielачka hlasno zapraskala a ozval sa z nej nezrozumiteľný hlas. V duchu zahrešil, pobúchal po prijímači a zobral do ruky mikrofón, aby sa ohlásil menom a číslom auta. „Zasa mám problémy s vysielачkou, Purdy. Môžeš to zopakovať?“

„Máme tu volanie o pomoc, Frank. Niečo sa deje v parku na Hendersonovej triede. Ako ďaleko sa nachádzaš?“

„Desať ulíc odtiaľ. Idem tam.“ Vrátil mikrofón na miesto, otočil auto a zapol maják. V tomto nočnom čase bolo na ulici len zopár vozidiel, preto nemusel zapínať sirénu. Nemalo zmysel zbytočne plašiť ľudí.

Na Šestnástej ulici dohnal bielu dodávku, smerujúcu na západ. Jej vodič poslušne zatiahol k obrubníku a zastal, čakajúc, čo bude ďalej. Frank sa však k nemu nedostal. Hneď totiž odbočil na Hendersonovu triedu.

Pri parku zastal, zobral z palubnej dosky ťažkú baterku, zavolať Purdy a vystúpil. Len čo za sebou zavrel dvere služobného vozidla a preletel pohľadom po parku, na chrbte mu naskočili zimomriavky.

Niečo tu nebolo v poriadku. Cítil to.

Adrenálny mu prudko stúpil. Poobzeral sa naokolo a zistil, že v minimálne troch domoch tesne pri parku sa svieti a na jednej verande stojí akási žena v župane.

„Tam to bolo!“ kričala naňho zo schodov. „Tam pri ihrisku! Ponáhľajte sa, prosím! Niekomu sa tam niečo stalo!“

„Vráťte sa do domu, pani. Postaráme sa o to.“ Za jeho autom zastalo ďalšie. Vystúpil z neho Greg Townsend.

Žena vybehla po schodoch, zostala však stát' vo dverách, objímajúc sa oboma rukami, aby sa chránila pred nočným chladom.

Greg pristúpil k Frankovi. „Vidíš niečo?“

„Nie, ale nemám z toho dobrý pocit. Choď tadiaľto. Ja to obídem z druhej strany.“

„Dobre.“

Ten park poznal rovnako dobre ako vlastnú záhradu. Každý víkend sa sem chodil hrať so všetkými tromi deťmi, aby žene doprial pár hodín voľna.

Bolo tam dosť svetla na to, aby potreboval baterku, no aj tak ju pevne